Detta dokument är endast avsett som dokumentationshjälpmedel och institutionerna ansvarar inte för innehållet

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

av den 27 juni 1977

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård samt åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(77/452/EEG)

(EGT L 176, 15.7.1977, s. 1)

Ändrat genom:

		Officiella tidningen		
		nr	sida	datum
►**A1**	Anslutningsakten för Grekland (*)	L 291	17	19.11.1979

(*) Denna rättsakt finns inte publicerad på svenska.

▼B

RÅDETS DIREKTIV

av den 27 juni 1977

om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård samt åtgärder för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster

(77/452/EEG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen, särskilt artiklarna 49, 57, 66 och 235 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande [1],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande [2], och

med beaktande av följande:

Enligt fördraget är all särbehandling som grundar sig på nationalitet när det gäller etablering och tillhandahållande av tjänster förbjuden fr.o.m. övergångsperiodens utgång. Principen om sådan behandling som grundar sig på nationalitet förekommer särskilt vid beviljande av de tillstånd som krävs för att vara verksam som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård samt vid inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ.

Det förefaller ändå önskvärt att vissa bestämmelser införs för att underlätta det faktiska utövandet av etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård.

Enligt fördraget får medlemsstaterna inte bevilja någon form av stödåtgärder som skulle kunna snedvrida etableringsvillkoren.

I artikel 57.1 i fördraget föreskrivs att direktiv skall utfärdas för ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis.

Det förefaller ändamålsenligt att samtidigt med det ömsesidiga erkännandet av examensbevisen fastställa en samordning av utbildningsvillkoren för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård; en sådan samordning omfattas av direktiv 77/453/EEG [3].

I flera medlemsstaters lagstiftning är innehav av examensbevis som sjuksköterska en förutsättning för rätten att påbörja och utöva verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård; i andra medlemsstater, där detta krav inte ställs, är ändå rätten att kalla sig sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård reglerad i lag.

Då ett direktiv om ömsesidigt erkännande av examensbevis inte nödvändigtvis innebär likvärdighet när det gäller den utbildning som dessa bevis avser, bör rätten att använda yrkestitlar på grundval av utbildningen endast vara tillåten på språket i sjuksköterskans ursprungsland eller senaste hemvistland.

För att underlätta tillämpningen av detta direktiv för de nationella myndigheterna får en medlemsstat föreskriva att den person som uppfyller utbildningsvillkoren enligt detta direktiv samtidigt med de formella utbildningsbevisen skall förete ett intyg från de behöriga myndigheterna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet som visar att dessa bevis är de som avses i direktivet.

---

(1) EGT nr C 65, 5.6.1970, s. 12.
(2) EGT nr C 108, 26.8.1970, s. 23.
(3) EGT nr L 176, 15.7.1977, s. 8.

▼B

När det gäller kraven på god vandel och gott anseende bör skillnad göras mellan de krav som ställs för att påbörja verksamhet inom yrket och de krav som ställs för att få utöva yrket.

När det gäller tillhandahållande av tjänster är det ganska klart att det krav på inregistrering eller medlemskap i yrkesorganisationer eller motsvarande organ som är förknippat med utövandet av en stadigvarande verksamhet i den medlemsstat som är värdland utgör ett hinder för den som vill tillfälligt tillhandahålla tjänsten i fråga i det landet; detta krav bör därför upphävas. Under sådana förhållanden bör emellertid tillsyn garanteras över det yrkesansvar som faller inom dessa yrkesorganisationers eller organs verksamhetsområde; därför bör det med tillämpning av artikel 62 i fördraget erbjudas en möjlighet att ålägga personen i fråga att till den behöriga myndigheten i värdlandet inkomma med särskilda uppgifter som hänför sig till tillhandahållandet av tjänster.

När det gäller verksamhet som anställd sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård fastslås inte några särskilda bestämmelser i rådets förordning (EEG) nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen [1] som hänför sig till god vandel eller gott anseende, yrkesansvar eller användningen av yrkestitlar; beroende på den enskilda medlemsstaten tillämpas eller får dessa regler tillämpas på såväl anställda som självständigt verksamma yrkesutövare; ett villkor för rätten att utöva verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård är i flera medlemsstater innehav av utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis för sjuksköterskor; denna verksamhet utövas såväl av anställda som av självständigt verksamma yrkesutövare eller av samma personer omväxlande som anställd eller som självständigt verksam yrkesutövare under deras yrkeskarriär; för att i möjligaste mån uppmuntra dessa yrkesutövares fria rörlighet inom gemenskapen förefaller det vara nödvändigt att utvidga detta direktiv till att även omfatta anställda sjuksköterskor.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

RÄCKVIDD

Artikel 1

1. Detta direktiv skall tillämpas på verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård.

2. Enligt detta direktiv skall *verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård* innebära verksamhet som utövas av personer med följande yrkestitlar:

I Tyskland

”Krankenschwester”, ”Krankenpfleger”.

I Belgien

”hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)”, ”infirmier(ère) hospitalier(ère)/ziekenhuisverpleger (-verpleegster)”.

I Danmark

”sygeplejerske”.

I Frankrike

”infirmier(ère)”.

I Irland

”Registered General Nurse”.

I Italien

”infermiere professionale”.

[1] EGT nr L 257, 19.10.1968, s. 2.

▼B

I Luxemburg

”infirmier”.

I Nederländerna

”verpleegkundige”.

I Storbritannien

England, Wales och Nordirland:

”State Registered Nurse”.

Skottland:

”Registered General Nurse”.

▼A1

In Greece

”διπλωματούχος αδελφή νοσοκόμος”.

▼B

KAPITEL II

UTBILDNINGS-, EXAMENS- OCH ANDRA BEHÖRIGHETSBEVIS FÖR SJUKSKÖTERSKOR MED ANSVAR FÖR ALLMÄN HÄLSO- OCH SJUKVÅRD

Artikel 2

Varje medlemsstat skall erkänna de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som tilldelas medborgare i medlemsstaterna av övriga medlemsstater i enlighet med artikel 1 i direktiv 77/453/EEG och som finns uppräknade i artikel 3 genom att ge dessa bevis, när det gäller rätten att som självständigt verksam yrkesutövare påbörja och utöva verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård, samma innebörd inom sitt territorium som dem som medlemsstaten själv utfärdar.

Artikel 3

De utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som avses i artikel 2 är följande:

a) *I Tyskland*

— examensbevis som behöriga myndigheter tilldelar dem som avlagt ”staatliche Prüfung in der Krankenpflege” (statlig sjuksköterskeexamen),

— examensbevis från de behöriga myndigheterna i Förbundsrepubliken Tyskland med uppgift om att utbildningsbevis som utfärdats efter den 8 maj 1945 av de behöriga myndigheterna i Tyska Demokratiska Republiken erkänns som likvärdiga med dem som finns uppräknade i den första strecksatsen.

b) *I Belgien*

— examensbevis som ”hospitalier(ère)/verpleegassistent(e)” som utfärdas av staten eller av läroanstalter som grundats eller erkänts av staten,

— examensbevis som ”infirmier(ère) hospitalier(ère)/-ziekenhuisverpleger (-verpleegster)” som utfärdas av staten eller av läroanstalter som grundats eller erkänts av staten,

— examensbevis som ”infirmier(ère) gradué(e) hospitalier(ère)-gegradueerd ziekenhuisverpleger(-verpleegster)” som utfärdas av staten eller av högre paramedicinska institut som grundats eller erkänts av staten.

c) *I Danmark*

— examensbevis som ”sygeplejerske” som utfärdas av de sjuksköterskeskolor som erkänts av ”Sundhedsstyrelsen”.

d) *I Frankrike*

— statligt examensbevis som ”infirmier(ère)” som utfärdas av hälsoministeriet.

▼B

e) *I Irland*

— examensbevis som ”Registered General Nurse” som utfärdas av ”An Bord Altranais”.

f) *I Italien*

— ”diploma di abilitazione professionale per infermiere professionali”, examensbevis som utfärdas av läroanstalter som är erkända av staten.

g) *I Luxemburg*

— statligt examensbevis som ”infirmier”,

— statligt examensbevis som ”infirmier hospitalier gradué”

som utfärdas av hälsoministeriet på grundval av beslut av en examensnämnd.

h) *I Nederländerna*

— examensbevis som ”verpleger A”, ”verpleegster A” eller ”verpleegkundige A”,

— examensbevis som ”verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige)” (gymnasial sjukvårdsutbildning),

— examensbevis som ”verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige)” (högre sjukvårdsutbildning),

som utfärdas av de examensnämnder som tillsatts av de offentliga myndigheterna.

i) *I Storbritannien*

— examensbevis för att upptas i den allmänna delen av registret som utfärdas i England och Wales av General Nursing Council for England and Wales, i Skottland av General Nursing Council for Scotland och i Nordirland av Northern Ireland Council for Nurses and Midwives.

▼A1

j) *In Greece*

— either the diploma of Ανωτέρας Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων (college of nurses responsible for general care), recognized by the Ministry for Social Services or the diploma of των παραϊατρικών σχολών των Κέντρων Ανωτέρας Τεχνικής και Επαγγελματικής Εκπαιδεύσεως (paramedical schools of the Higher Technical and Vocational Education Centres) awarded by the Ministry for National Education and Religious Affairs,

— the πιστοποιητικό πρακτικής ασκήσεως του επαγγέλματος της αδελφής νοσοκόμου (certificate of practical training for the nursing profession) awarded by the Ministry for Social Services.

▼B

KAPITEL III

NUVARANDE FÖRHÅLLANDEN

Artikel 4

När det gäller medborgare i medlemsstater vars utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis inte uppfyller minimikraven för utbildningen enligt artikel 1 i direktiv 77/453/EEG, skall varje medlemsstat som tillräckligt bevis godta de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för sjuksköterskor med ansvar för allmän hälso- och sjukvård som utfärdats av dessa medlemsstater före genomförandet av nämnda direktiv tillsammans med ett intyg som visar att dessa medborgare faktiskt och författningsenligt utövat verksamhet som sjuksköterska med ansvar för allmän hälso- och sjukvård i minst tre år under en femårsperiod före dagen för utfärdandet av intyget.

Denna verksamhet skall ha innefattat fullt ansvar för planering, organisation och genomförande av omvårdnaden av patienterna.

▼B

KAPITEL IV

ANVÄNDNING AV AKADEMISK TITEL

Artikel 5

1. Med beaktande av artikel 13 skall värdlandet se till att medborgare i medlemsstaterna som uppfyller villkoren i artikel 2 och 4 får rätt att använda den erkända akademiska titeln, såvida den inte är identisk med yrkestiteln, eller en eventuell förkortning av denna i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet på språket eller språken i det landet. Värdlandet får kräva att denna titel åtföljs av namnet på och platsen för den institution eller examensnämnd som utfärdat den.

2. Om den akademiska titel som avses i punkt 1 och som används i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet kan förväxlas med en titel som i värdlandet kräver kompletterande utbildning, som personen i fråga inte har genomgått, får värdlandet kräva att denne använder den först nämnda titeln i en lämplig form som värdlandet anger.

KAPITEL V

BESTÄMMELSER FÖR ATT UNDERLÄTTA DET FAKTISKA UTÖVANDET AV ETABLERINGSRÄTTEN OCH FRIHETEN ATT TILLHANDAHÅLLA TJÄNSTER FÖR SJUKSKÖTERSKOR MED ANSVAR FÖR ALLMÄN HÄLSO- OCH SJUKVÅRD

A. **Särbestämmelser för etableringsrätten**

Artikel 6

1. Ett värdland som kräver bevis om god vandel eller bevis om gott anseende av de egna medborgare som vill påbörja sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall när det gäller medborgare från andra medlemsstater som tillräckligt bevis godta ett intyg utfärdat av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet, som visar att det landets krav på god vandel eller gott anseende för att kunna påbörja verksamheten i fråga är uppfyllda.

2. Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs bevis om god vandel eller bevis om gott anseende för att påbörja verksamheten i fråga, får värdlandet kräva att personen i fråga företer utdrag ur kriminalregistret eller eventuellt motsvarande handling utfärdad av en behörig myndighet i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

3. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium och som sannolikt kommer att påverka rätten att inom dess territorium påbörja verksamheten i fråga, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten påbörja verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de intyg eller handlingar som de har utfärdat.

Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 7

1. Om det i värdlandet finns bestämmelser i lagar och andra författningar om krav på god vandel eller gott anseende samt bestämmelser om disciplinpåföljd i händelse av allvarligt fel i yrkesutövningen eller om fällande dom på grund av lagöverträdelser i samband med den yrkesutövning som avses i artikel 1, skall ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet till värdlandet överlämna alla

▼B

upplysningar som behövs om de åtgärder eller disciplinpåföljder av yrkesmässig eller administrativ karaktär som vidtagits mot personen i fråga, eller om de straffrättsliga påföljder på grund av lagöverträdelser som denne dömts till under yrkesutövningen i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

2. Om värdlandet har ingående kunskap om ett allvarligt sakförhållande som har uppstått utanför dess territorium och som sannolikt kommer att påverka rätten att inom dess territorium utöva verksamheten i fråga, får det landet underrätta ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet om detta.

Ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet skall kontrollera riktigheten av sakförhållandena, om de sannolikt kommer att påverka rätten att i den medlemsstaten utöva verksamheten i fråga. Myndigheterna i det landet skall avgöra vilket slags utredningar som skall göras och i vilken omfattning och skall underrätta värdlandet om eventuella åtgärder som de vidtar med avseende på de upplysningar som överlämnats i enlighet med punkt 1.

3. Medlemsstaterna skall garantera de lämnade upplysningarnas konfidentiella natur.

Artikel 8

Om värdlandet kräver intyg om den fysiska eller psykiska hälsan av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet som tillräckligt bevis godta den handling som krävs i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet.

Om det i ursprungslandet eller det senaste hemvistlandet inte krävs några handlingar av detta slag för att påbörja eller utöva verksamheten i fråga, skall värdlandet godta ett intyg som utfärdats av en behörig myndighet i det andra landet och som motsvarar de intyg som utfärdas i värdlandet.

Artikel 9

Handlingar som utfärdats i enlighet med artikel 6, 7 och 8 får när de företes inte vara äldre än tre månader räknat från dagen för utfärdandet.

Artikel 10

1. Det förfarande som genomförs enligt artikel 6, 7 och 8 för att personen i fråga skall beviljas tillstånd att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1 skall avslutas snarast möjligt och senast tre månader efter det att samtliga handlingar som rör denna person inlämnats med beaktande av de förseningar som kan uppstå på grund av eventuella överklaganden efter det att detta förfarande genomförts.

2. I de fall som avses i artikel 6.3 och 7.2 skall en begäran om utredning medföra att den tidsfrist som fastställts i punkt 1 förlängs.

Den medlemsstat som rådfrågats skall avge svar inom tre månader.

Efter att ha mottagit svaret eller efter tidsfristens utgång skall värdlandet fortsätta det förfarande som avses i punkt 1.

B. **Särbestämmelser om tillhandahållande av tjänster**

Artikel 11

1. Om en medlemsstat av de egna medborgare som vill påbörja eller utöva verksamhet enligt artikel 1 kräver antingen ett tillstånd eller medlemskap eller inregistrering i yrkesorganisation eller motsvarande organ, skall det landet undanta medlemsstaternas medborgare från detta krav när det gäller att tillhandahålla tjänster.

Personen i fråga skall tillhandahålla tjänster med samma rättigheter och skyldigheter som medborgarna i värdlandet; han skall särskilt vara underkastad de administrativa reglerna för yrkesutövningen som tillämpas i värdlandet.

▼B

Om värdlandet beslutar om en åtgärd enligt andra stycket eller blir uppmärksam på sakförhållanden som strider mot dessa bestämmelser, skall det landet genast underrätta medlemsstaten där personen i fråga har etablerat sig.

2. Värdlandet får kräva att personen i fråga lämnar ett förhandsmeddelande till de behöriga myndigheterna att han tillhandahåller tjänster, i den mån dessa innebär tillfällig vistelse inom den statens territorium.

I brådskande fall får detta meddelande lämnas så snart som möjligt efter det att tjänsterna har börjat tillhandahållas.

3. Enligt punkt 1 och 2 får värdlandet kräva att personen i fråga företer en eller flera handlingar med följande upplysningar:

— Det meddelande som avses i punkt 2.

— Ett intyg som visar att personen i fråga på föreskrivet sätt utövar verksamheten i fråga i den medlemsstat där han har etablerat sig.

— Ett intyg att personen i fråga innehar ettdera av de utbildnings-, examens- eller andra behörighetsbevis som krävs för att tillhandahålla tjänsterna i fråga och som avses i detta direktiv.

4. Den handling eller de handlingar som nämns i punkt 3 får när de företes inte vara äldre än tolv månader räknat från dagen för utfärdandet.

5. Om en medlemsstat, tillfälligt eller varaktigt, helt eller delvis, berövar en av de egna medborgarna eller en medborgare från en annan medlemsstat som etablerat sig inom dess territorium rätten att utöva den verksamhet som avses i artikel 1, skall det landet där så är lämpligt se till att det intyg som avses i punkt 3 andra strecksatsen tillfälligt eller varaktigt återkallas.

Artikel 12

Om inregistrering i socialförsäkringen krävs i ett värdland för att med ett försäkringsorgan göra avräkning för tjänster som tillhandahålls personer som är försäkrade inom ramen för ett socialförsäkringssystem, skall det landet undanta de yrkesutövare i medlemsstaterna som etablerat sig i en annan medlemsstat från detta krav, om tillhandahållandet av tjänster medför resor för personen i fråga.

Denne skall emellertid på förhand eller, i brådskande fall, efteråt lämna upplysningar till detta organ om de tjänster som tillhandahålls.

C. **Bestämmelser som är gemensamma för etableringsrätten och friheten att tillhandahålla tjänster**

Artikel 13

Om användningen av yrkestiteln för sådan verksamhet som avses i artikel 1 är reglerad i ett värdland, skall medborgare från andra medlemsstater som uppfyller villkoren i artikel 2 och 4 använda den titel i värdlandet, som i det landet motsvarar denna utbildningsnivå, även i dess förkortade form.

Artikel 14

Om värdlandet kräver att de egna medborgare som vill påbörja eller utöva den verksamhet som avses i artikel 1 avlägger ed eller avger en högtidlig försäkran och om formen för en sådan ed eller försäkran inte kan användas av medborgare från andra medlemsstater, skall värdlandet se till att en lämplig och likvärdig form av ed eller försäkran erbjuds personen i fråga.

Artikel 15

1. Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för personerna i fråga att erhålla upplysningar om hälso- och socialförsäkringslagstiftningen och, där så är tillämpligt, om de yrkesetiska reglerna för läkare i värdlandet.

▼B

För detta ändamål får medlemsstaterna upprätta informationskontor där dessa personer kan få de upplysningar som behövs. Vid etablering får värdlandet kräva att personerna i fråga kontaktar dessa kontor.

2. Medlemsstaterna får upprätta de kontor som avses i punkt 1 vid de behöriga myndigheterna och organen, som de måste utse inom den tidsfrist som fastställts i artikel 19.1.

3. Medlemsstaterna skall se till att, där så är lämpligt, personerna i fråga i deras eget och deras patienters intresse förvärvar de språkkunskaper som krävs för att utöva yrket i värdlandet.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Om det finns skälig grund för tvivel får värdlandet kräva att de behöriga myndigheterna i en annan medlemsstat styrker äktheten av de utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis som utfärdats i den andra medlemsstaten och som avses i kapitel II och III samt intygar att personen i fråga har uppfyllt utbildningsvillkoren i direktiv 77/453/EEG.

Artikel 17

Inom den tidsfrist som fastställts i artikel 19.1 skall medlemsstaterna utse de myndigheter och organ som är behöriga att utfärda eller motta utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis samt de handlingar och upplysningar som avses i detta direktiv och skall genast underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om detta.

Artikel 18

Detta direktiv skall även tillämpas på de medborgare i medlemsstaterna som i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 1612/68 i egenskap av anställda utövar eller kommer att utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1.

Artikel 19

1. Medlemsstaterna skall genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv inom två år efter dagen för anmälan och genast underrätta kommissionen om detta.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 20

Om det vid tillämpningen av detta direktiv skulle uppstå allvarligare svårigheter för en medlemsstat inom vissa områden, skall kommissionen i samverkan med det landet undersöka dessa svårigheter och begära yttrande från den kommitté bestående av högre tjänstemän inom hälsoväsendet som upprättats enligt beslut 75/365/EEG [1] senast ändrad genom beslut 77/455/EEG [2].

Vid behov skall kommissionen föreslå rådet lämpliga åtgärder.

Artikel 21

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

---

[1] EGT nr L 167, 30.6.1975, s. 19.
[2] EGT nr L 176, 15.7.1977, s. 13.